

pogva, de napközti gyalogbodzán ülve is találtam. Olykor már délután is röpi, többnyire azonban estefelé; éjjel virágokon fogható. — Hernyóját júliusban és aug. közepétől szept. végéig éjjel a *Pimpinella saxifraga* é. *Seseli montanum* virágjáról lehet meríteni, napközben a tápnövény alatt a laza földben tartózkodik, forró nyáron gyakran élősdiék által meg van szúrva.

Különfélék.

Új szakfolyóirat. A kir. m. Természettudományi Társulat, a kebelében működő állat- és növénytanai szakosztályok kezdeményezése folytán elhatározta, hogy a „Pótfüzetek“ czímen eddig megjelenő folyóiratának ket-két füzetét az említett szakosztályok rendelkezésére bocsátja, hogy a szaküléseken beterjesztett dolgozatok megjelenésének tért nyisson. Az állattani szakosztály ülésein előterjesztett dolgozatok „*Allattani Közlemények*“ cím alatt jelennek meg a Dr. D a d a y J e n ő ezidei szakosztályi jegyző szerkesztése mellett. Az első füzetben, a mely már ez évi május havában került ki a sajtó alól, a cikkek sorozatát dr. E n t z G é z a „A sós vizek faunája“ című becses tanulmánya nyitja meg, a melyben a hazai konyhasós vizek állatvilágára vonatkozó tudományos adatok összegezése mellett több érdekes kérdés magyarázatát is nyújtja. Az általános irodalom ide vonatkozó adatainak egybevetésével megadni törekszik a feleletet arra az érdekes és vitás kérdésre, hogy milyennek lehet és kell tekintenünk a konyhasós vizek állatvilágát? Ezen kívül a hazai konyhasós vizekből megfigyelt egy új Csillangós- és egy Ostorosázalék állatkát is ír le. A második közlemény dr. K e r t é s z K á l m á n „A magyarországi Notacanthák átnézete“ című tanulmánya, a mely az ide tartozó fajok meghatározó táblázatain kívül a nemek pontos jellemeit is nyújtja. Ezt követi Csiki Ernő „Magyarország Cicindela-féléi“ című dolgozata a szükséges rajzok kíséretében. A fajok meghatározó táblázatán kívül a hazai fajok és fajváltozatok pontos leírását és termő helyeit nyújtja. A kisebb közlemények rovatában Szilády Zoltán a formaldehid conserváló hatását ismerteti az irodalom és saját tapasztalatai alapján. Végre A. A i g n e r L a j o s méltatja dr. Fleck E. „Die Macrolepidopteren Rumäniens“ című dolgozatát s reá mutat annak egyes hiányaira. — A második füzet épen most jelent meg s benne hat szerző tollából igen különböző irányú dolgozatot találunk, melyeknek sorát dr. H o r v á t h G é z a „A magyar fauna keletkezése“ című érdekes és becses közleménye nyitja meg. Ebből megtudjuk azt, hogy faunánk tulajdonképen keleti-, nyugati- és deli Európa faunájának keveréke. Ezt követi dr. L e n d l A d o l f n a k „Miért visel a keresztes pók fehér keresztet a hátán?“ című díszes rajzokkal illusztrált nagyobb dolgozata, a melyben magyarázatot keres a keresztes pókok kereszt-

rajzának keletkezése és többféle változása felől. A harmadik közlemény „Újguineai lapos férgek“ dr. Ratz István tollából való és három új galandféregnek leírását nyújtja a szükséges rajzok kíséretében E fajok egyike gyűjtőjének, Bíró Lajos-nak nevét viseli mint *Ichthyotaenia Bírói*. Ezt követi Mallász József dolgozata „A *Loxocarabus* alneinről“ czímen, mely részletes leírást nyújt a *Carabus obsoletus*-fajról és varietásairól, továbbá a *Carabus procerus*-ról és egy új fajváltozatáról. — A kisebb közlemények között dr. Kertész Kálmán-nak két cikkét: „A világ bögölyfeleinek jegyzéke“ és Ficalbi E. „Venti specie di zanzare (Culicidae)“ czímen, továbbá Csiki Ernő könyvismertetését találjuk a következő cím alatt: „Die Pusztensflora der grossen ungarischen Tiefebene von Franz Woenig.“

Pterogon Proserpina Pall. Műdön a Vlara-szoros és Trencsén-Tepla közti vasút építésénél el voltam foglalva, a nyarat családommal Felső-Szernyén töltöttem és itt a Vág partjának kövezete közül kinőt Epilobiumon a nevezett faj hernyóját találtam. Ezentúl több figyelmet fordítottam erre a növényre, még pedig bő eredménnyel, mert egy hétnek lefolyása alatt 183 hernyót szedtem össze, az egyúttal szintén Epilobiumon talált *elpenor* és *galii* hernyókat nem is számítva. Az állomástól szemben, az árkokból lefolyó víz mintegy 50 □ méternyi mocsarat képezett, a melyben ölnyi magasra nőtt az Epilobium: ez volt a szinte kifogyhatatlan lelhely. Rendszerint napjában 15—20 hernyót találtunk itt, és ha azt hittem, hogy már összeszedtük mind, másnap megint annyi volt. Több volt a barna, mint a zöld hernyó, s a legtöbbjét nem magán a növényen, hanem a földön, a gyökereknél vagy a sárban, szóval árnyékban, hűvösben fekvő találtam; de a még ki nem fejlett hernyók éjjelre táplálkozni bizonyosan felmásztak a növényekre, a mire a lekopasztott száruk is következtetni engedtek. Mindezeket a hernyókat egy nagy, mintegy 1 köbméter tartamú ládába tettem s azt a felső-szernyei pályaudvar eresze alatt helyeztem el. Egyszer éjjel nagy zivatar volt, és mivel az ereszvíz épen a ládát érte, ez a nedvességtől annyira megvetemedett, hogy reggelre nagy nyílások és szakadások mutatkoztak, a melyeken át a hernyók fele megszökött, de ezek egy részét a síneken és a sínek közt levő kavicsokon újra megtaláltam. A ládában húsznál több elpusztult hernyó volt, a melyek a pusztta megérintésnél bűzös lévé estek széjjel. Ez így ment napról-napra: mindig kevesebb lett az egészséges hernyó, úgy hogy összesen vagy 30 bábót s ezek után mindössze két szép lepkét kaptam. A hernyók legnagyobb része vagy meg volt szúrva, vagy oly járványban pusztult el, a mely más fajoknál is előfordul, kivált ha azok szokatlan nagy tömegben lépnek fel. Ezt a járványt a következő fajoknál figyeltem meg: *Psilura monacha*- és *Heliolithis peltiger*-en Namiesten, Morvaországban; *Deilephila euphorbiae* 1886-ban Lateinban, Brünn mellett, a hol 300 hernyó után alig kaptam 20 egészséges bábót; *Bombyx trifolii*- és *Lasiocampa pinin* Stomfán és Bécs környékén; *Arctia cajan* a budai Svábhegyen, a hol ezrével volt; csaknem minden máso-